

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αδελφική εισαγωγή της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του άλησμενίτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — Απαγορεύεται η άναδημοσίευση)

ΧΣΤ

—'Αλέξανδρε, τί συμβαίνει; Γι τρέχει; τόν ρώτησε συγκινημένη.

—Τί τρέχει; άπάντησε ό 'Αλέξανδρος, παίρνοντας βαθείά τήν άναπνοή του. "Εχω νά σάς άνακοινώσω ένα ευχάριστο γεγονός. Ναι, Θεέ

μου, ένα πολύ ευχάριστο νέο...

"Όλοι πειά κρεμόντουσαν από τά χείλη του.

"Η άδελφή της 'Ασπασίας έτρεξε και τού έφερε ένα ποτήρι νερό.

Μά ό 'Αλέξανδρος βιαζόταν νά μιλήσει.

"Εθρεξε στό ποτήρι τά χείλη του και κατόπιν έπνε γρήγορα-γρήγορα, χωρίς ν' άσπανά σκεδόν:

—"Ο Θεός έβάλε τό χέρι του... Τά βάσανά μας έτελείωσαν...

Τό ζήτημά μας κανονίεσαι... Παντρεύμαστέ!...

Κανείς δέν μιλούσε.

"Όλοι ήσαν συγκινημένοι.

"Η καρδιές τών χιτυπόσαν δυνατά, βίαα, λαχταρισμένα...

—Ναι, συνέχισε ό 'Αλέξανδρος, τά ψέμματα έτελείωσαν.

—"Εχεις τήν άδεια της Κυβερνήσεως, τήν έγκρισή της; ρώτησε ή 'Ασπασία.

—"Όχι, άπάντησε ό 'Αλέξανδρος. Μά μου είνε πλέον άδιάφορο. Βρέθηκε λειτουργός τού 'Υψίστου, δεχόμενος νά τελέσει τό μυστήριο. Τί άλλο θέλουμε; 'Ο Θεός μας λυπήθηκε. Τά άλλα, τά της άναγνωρίσεως τού γάμου μας, θά ρθούνε κατόπιν μόνα τους.

Λεπτομερώς κατόπιν ό 'Αλέξανδρος εξήγησε στην 'Ασπασία τι είχε γίνει.

Κι' όταν τελειώσε, τήν ρώτησε:

—Μπικά μου, είσαι ευχαριστημένη;

—Ναι, πολύ, άπάντησε κατασυγκινημένη ή δεσποινίς Μάνου. Είμαι κάτι περισσότερο από ευχαριστημένη, 'Αλέξανδρε. Είμαι εύχισιμένη.

Πάνω στην παραφορά της εύτυχίας του ό 'Αλέξανδρος, έσφιξε τά χέρια της άγαπημένης του μέσα στό δικά του και τής τά γέμισε φιλία.

—Θά γίνης δική μου... δική μου, Μπικά!

—Ναι, 'Αλέξανδρε...

—Και τίποτε, τίποτε πειά δέν θά μάς χωρίσει.

—"Ω, ναι, 'Αλέξανδρε, άπόλύτως τίποτε.

—Όυτε ό ίδιος ό θάνατος!

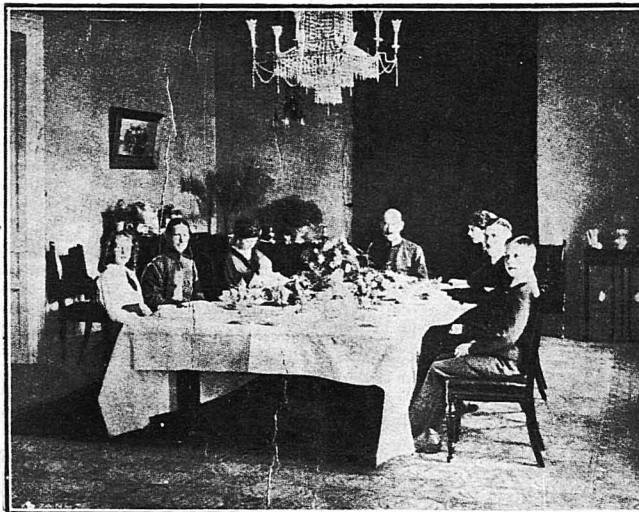
—Όυτε ό θάνατος, ναι, ουτε αυτός. (*)

—"Η ζωή μας θά είνε μιά διαρκής εύτυχία.

"Ετσι δέν είνε, Μπικά μου;

—"Ω, ναι, ναι...

—Και δέν θ' άργήσουν νά ξανάρθουν ή

"Η βασιλική οικογένεια προγευματίζουσα. 'Ο 'Αλέξανδρος διακρίνεται δεξιά, μεταξύ τού Παύλου και της 'Ελένης

καλές ημέρες. Θά λυτρωθώ από τά βάρη και τις σκοτούρες της βασιλείας. Οι γονείς μου θά ξαναγυρίσουν. Θ' αφήσω τό θρόνο. Μου άρκει ό θρόνος της καρδιάς σου...

"Η 'Ασπασία τόν άκουγε, διατελούσα εις έκστασι.

"Η εύτυχία της ήταν πολύ μεγάλη, άπερίγραπτη.

—...Τότε πειά τά πράγματα θ' αλλάξουν, συνέχισε ό 'Αλέξανδρος, περιγράφοντας τήν όνειρώδη ζωή που θά περνούσαν ένωμένοι για πάντα, μακριά από τις πολιτικές μαουθρες και τις πολιτειακές σκοτούρες. Τότε πειά δέν θά είμαι εγώ ό βασιληάς σου. "Εσθ θά είσαι ή... βασιλίσσα μου!

"Η 'Ασπασία άκούμπησε τό άραιο της κεφάλι στον ώμο τού άγαπημένου της και μισόκλεισε τά βλέφαρά της.

Τά λόγια που τής έλεγε ό 'Αλέξανδρος, τρελλός από εύτυχία, ήσαν γι' ατή ή πιο μελωδική μουσική, τό πιο γλυκό ναυούρισμα, ναυούρισμα έρωτας, παρήγορο και ευφρόσυνο, ύστερα από τόσα βάσανα, άπογοητεύσεις και πικρίες.

Τους είχαν αφήσει μόνους άλλωστε, άκριβώς γι' αυτό τό λόγο. Για νά τά πούνε. Για νά χαρύνε τήν εύτυχία τους.

"Ο έρωτας, ό άληθινός έρωτας, δέν θέλει μάρτυρας, άποφύγει τους τρίτους, όσο έμπιστοι και φίλοι στενοί κι' άν είνε αυτοί.

Ποθεί τήν μοναξιά κι' όταν υποφέρει και κλαίει κι' όταν παραφέρεται και μεθά από εύτυχία.

"Ετσι, μόνι οι δυο έρωτευμένοι, έχάρηκαν όσο μπορούσαν τό θριαυβό τους, έχόρτασαν τήν εύτυχία τους, όνειρεύτηκαν τό μέλλον γεμάτο γέμα, γεμάτο καλωσύνη, γεμάτο γοητεία.

"Αλλοίμονο!...

Είνε σκληρά, σκοτεινά, άνεχίγηστα τά ανθρώπινα πετρώματα.

"Η ανθρώπινη Μοίρα ξέρει νά σκηνοθετή τραγωδίες άφθαστου, άφαντάστου τραγικότητος.

Τήν ίδια στιγμή, που ό έρωτευμένος βασιλεύς κρατούσε στην άγκαλιά του τή λατρευτή του, τήν αύριανή σύζυγό του, τή γυναίκα, που τόσο άγάπησε, τή στιγμή που έπλασαν μαζί τόσα όνειρα κι' έκοιμυπόσαν σ' άκεσάο χαράς και άγαλλιάσεως, τή στιγμή που βρισκόγντουσαν στό ζενιθ της εύτυχίας ταν, ένα μαύρο τετράποδο, ένα μικρό ζών, τού όποιου κανείς δέν ύποπτεύεται τόν τραγικό ρόλο που τού είχε αναθέσει ή Τύχη, ένας πύθκος, από τους κοινούς που βλέπουμε συχνά στους Ζωολογικούς Κήπους, πηδούσε και χαιρόταν τήν έλευθερία του, μέσα στον Παράδεισο τού δάσους τού Τατοίου.

"Ηταν ό μοιραίος πύθκος, ό προορισμένος από τήν πλέον μοθηρή κι' άπάνθρωπη Μοίρα, νά θέσει τέρμα στη ζωή τού 'Αλεξάνδρου, νά διακόμη τό ειδύλλιο του, νά στείλει πρόωρα στον τάφο τά όλόανθα νειάτα του!...

"Αν τή στιγμή αυτή ή Μοίρα έγραφε στον τοίχο τού δωματίου, στό όποιο βρισκόταν τό έρωτευμένο ζεύγος, με πύρινα γράμματα τήν σκληρή της άπόφαση, ό 'Αλέξανδρος θά γελούσε και δέν θόχανε καθόλου τό κέφι του.

Δέν πιστεύουμε στις μεγάλες συμφορές, παρά μόνον όταν έρθουν, όταν μάς χτυπήσουν, όταν μάς νικήσουν.

Περισσότερο από κάθε άλλον άνθρωπο, αίσιοδο-

(*) 'Ο διάλογος αυτός μεταξύ τού βασιλέως 'Αλεξάνδρου και της δεσποινίσε 'Ασπασίας Μάνου είνε άκριβέστατος. Πάνω στην άηθισή της ηλικίας του, ό 'Αλέξανδρος, μεθυσμένος από εύτυχία κατά τις στιγμές αυτές, ένα μόνον δέν μπορούσε νά φαντασθή και νά ρωτηθή: Τόν θάνατο. Τόν σκληρό και σκοτεινό Θεό, ό όποιος διέκοψε τόσο πρόωρα τό ειδύλλιο ρομαντικό της ζωής του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ξοδύ οι έρωτευμένοι.
Πετούν με τά φτερά τών ελπίδων.
'Αγγίζουσι τούς ούρανοους.
Μεθούν!...

Στην κατάστασι αυτή βρισκόταν κι' ε' 'Αλέξανδρος τις ώρες αυτές. Καί τρέλλος από εὐτυχία, δέν έπαψε νά μιλάει, δέν έπαψε νά ναυορίζη την άγαπημένη του με τό γλυκό τραγουδί της έρωτικής των εὐτυχίας, που δέν θα τελειώνει ποτέ.
— Κατόπιν ο' 'Αλέξανδρος έφυγε, για νά γυρισή στο παλάτι. Είχαν τώρα άρκετές άσχολιές και σκοτούρες. Έπρεπε νά κανονίσουν τά του γάμου. Πού θά γινόταν, ποιού θά παρίσταντο, κτλ. κτλ.

***

Την άλλη ήμέρα ο' 'Αλέξανδρος έλασε πιό συγκεκριμένες πληροφορίες για τό ζήτημα του ιερέως, πιό θετικές και πιό ειχάριστες.

Χάρης στις ένέργειες του έμπιστου φίλου του, ο' ιερέως πού θά εύλογοοσε τό γαμο, είχε δώσει όριστικώς πειά την ύπόθεσι του.

Κίνδυνος ουνεπώς νά διαμευσθού η' ελπίδες του 'Αλεξάνδρου, δέν όπηρχε.

Όταν μάλιστα την έπομένη πληροφορήθηκε ότι τά πάντα ήσαν εν τάξει, όταν μίλησε κι' ο' ίδιος με τον λειτουργό του 'Υψίστου, ηούχασε έντελώς.

Έμενε μόνον τώρα νά κανονισή πού θα γινότανε ο' γάμος.

Τό ζήτημα αυτό και μερικά άλλα συναφή, ο' 'Αλέξανδρος τά έκανόνισε μαζί με την άγαπημένη του 'Ασπασία.

Πού έπρεπε νά γίνη ο' γάμος ;

Σέ ποιό μέρος ;

Στ' ανάκτορα ; Όχι άσφαλώς, ούτε σκέψις δέν μπορούσε νά γίνη περί αυτού.

Σέ κανένα ναίικο έξοχικόν ;

Την ρωμαντική αυτή πρότασι, την έκαμε ο' 'Αλέξανδρος. Μά η' 'Ασπασία δέν την βρήκε φρόνιμη.

— Γιατί άρνείσσαι, άγαπητή μου ; την ρώτησε ο' 'Αλέξανδρος.

— Γιατί δέν ειη φρόνιμο αυτό πού λές, 'Αλέξανδρε. Όσο έρημικό κι' άν είναι τό μέρος πού βρίσκεται ο' νασικός αυτός, θά προκληθή πάτως σούσουρο.

— Πώς ;

— Άπλούστατα. Θά τό άντιληφθού οι άγρότες πού κατοικούν γύρω. Για νά μπούμε ζπειτα στο' ναό, πρέπει νάχουμε τό κλειδί του. Και για νά πάρουμε τό κλειδί πρέπει νά τό ζητήσουμε από τον έφημέριο πού τό κρατεί. Με ποιά δικαιολογία θά τό κάουμε αυτό ; Τί θά του πούμε ;

Η' 'Ασπασία είχε δίκη.

Κι' ο' 'Αλέξανδρος δέν έπέμεινε περισσότερο

— Πρέπει, τέλος πάντων, της ειπέ σε λίγο χαμογελάοντας, κάπου νά παντρευτούμε.

— Αυτό ν' άκούγεται.

— Στο σπίτι σου τότε.

— Στο σπίτι μου ; Αυτό βέβαια είναι μία λύσις, αλλά δέν την αποδέχομαι άμέσως. Χρειάζεται σκέψις...

— Γιατί ; Όμοιογύ, Μτίκα μου, πώς δέν καταλαβαίνα τόπιατα.

— Γιατί και στο σπίτι μου θά προκαλέσουμε την περιεργία των γειτόνων. Και ζέρεις πολύ καλά, καλύτερα από κάθε άλλον, πόσο περιεργοί είναι οι γείτονές μου. Ξέρουν, με κάθε λεπτομέρεια μάλιστα, πότε έρχοσαι σπίτι, πότε φεύγεις, με τί έρχοσαι, πόσο κόθεσαι, τί φοράς κάθε φορά πούρχοσαι, τί έκφρασι έχεις φεύγοντας.

Ο' 'Αλέξανδρος άρχισε νά γελάει, με τό πλατύ, άθωο κι' άβολο γέλιο του.

— Ναι, ναι, έτσι είναι, συνέχισε η' 'Ασπασία. Αυτό είναι τό προσόν, τό έπάγγελμα και τά ύψηλά καθήκοντα της άθηναϊκής γειτονιάς, κάθε γειτονιάς, σ' όποιοδήποτε γεωγραφικό πλάτος κι' άν ευρίσκεται, κάτω από όποιοιδήποτε ούρανο.

— Όποτε, θ' ανασφάλουμε τό γάμο μου, έλλείψει καταλλήλου μέρους, στο' όποιο νά τελεσθή τό μυστήριο ; ειπέ ο' 'Αλέξανδρος, μισοσοβαρά και μισοαστειεύμενος. (Άκολουθεί)

ΣΠΑΝΙΣΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Μία καλύτερη φωτογραφία της βασιλικής οικογενείας στο 'Ιππύδι. Διακρίνονται σ' αυτήν ο βασιλέας Γεώργιος ή Βασίλειος, Όλιγα ή Βασίλισσα Ελισσαβετία, ή Σοφία, οι άλλοι πρίγκιπες και τά τέκνα του Κωνσταντίνου, μετόχι των όσπου και ο' 'Αλέξανδρος, μικρός ακόμα, με τουτικά.

Ο Σάχης της Περσίας στο Λενδίνο. Πώς θέλησε ν' άγοράσει την γυναίκα του λέρβου Σωλοβαρου. Ο Πιρην και ο γιος του Ραχίνα. Τι μπορεί νά κάνει τó χειρόφι. Ποιός ήταν ο καλύτερος στρατηγός. Ο Ντεκλώ και τα γάντια του. κτλ. κτλ.

Για τον περίφημο Άγγλο πολιτικό λέρβου Σωλοβαρου — τον ός Σωλοβαρου γνωστότερον σε μās — διηγούνται τό έξις αθηναϊκό, όσο και περίεργο, ανέκδοτό του με τον τότε Σάχη της Περσίας :

Όταν ο' άφελής κι' άμιαθής εκείνος Άνατολίτης μονάχης επισκέψθη τό Λονδίνο, έγιναν μεγαλοσπουδαί έσορτές και παρελάσεις για την έσοδογί του. Σ' ένα, λοιπόν, επίσημο γεύμα, πού δόθηκε άπ' την κυβέρνηση προς τιμήν του, γνώρισε και την λαδή Σωλοβαρου, την σύζυγο του Άγγλου πολιτικού.

Τόσο, λοιπόν, τον γοήτεψε η' χάρις κι' η' καλλονή της, ώστε με κτηνώδη καρπολεκτικώς άφέλεια πρότεινε στο' λέρβου νά την άγοράσει, άδιαφορώντας για την τιμή λ...

Κι' ο' Σωλοβαρου, άτάχαρος και με πραγματικώς Άγγλικό γέλιο, άποκρίθηκε :

— Μεγαλειότατε, στο' χειρόφι σας έχετε πληθώρα σύζυγων... άπορείτε εύκολά νά στερηθήτε μία ή και περισσότερες άκόμα!... Έγώ όμως έχω μία και μοναδική σύζυγο, η' όποία μάλιστα πού είναι κι' άνεκτήρητη!...

Όταν ο' γιος του μεγάλου τσαρικού ποιητού Ραχίνα δημοσίευσε τά Άπονημονεύματα του πατέρα του, ο' Πιρην ήταν από τους πρώτους πού τά διάβασαν. Άποφάσισε όμως για την πληθώρα των άνοητων και παιδαριωδών λεπτομερειών, η' όποιές έπήρασαν σ' αυτά, είτε από μέρα άκριτικώς στο' γένο τό Ραχίνα :

— Παιδί μου, έού μωσάει τό Σήμ, ο' όποιος έβγαλε στη φουρα τη γυναίκα του πατρός του Νόε!...

Στόν βασιλέα της Μακεδονίας Φίλιππο είχαν μία ήμέρα ότι κάπως πηλό φορογιο ήταν άπόροητο. Κι' ο' Φίλιππος άπάντησε άμείως :

— Μπορώ ν' άνεβάσω τις ετάλλεις του ένα φορογιο χειρόφι!... Θά τό κερτίσω στη στιγμή!...

Όταν ρώτησαν τον θηβαίο στρατηγό Έταμεινόνδα πούόν θεωρεί ός βιανώτερο στρατηγό ; Τόν έαυτό του, τόν Χαδρία η' τον 'Ιπριζάτη, εκείνος άποκρίθηκε :

— Κι' εγώ άδυνατώ νά άπαντήσω, αλλά κι' οι άλλοι νά τό έξαρτηθώσαν είναι δύσκολο, έύθισον ζούμε και οι τρεις λ...

***

Όταν κηρογραφούσε ο' Γάλλος συγγραφέας Μενάς, οι οικείοι του είχαν σε κάποιον άπόνευτρο σημείο του πνευματικού.

Κι' ο' Μενάς, πού τ' έβασσε, ειπέ :

— Άσχημο πράγμα, τελοςπάντων, νά θέλωμε μαμή όταν γεννηθούσε και πατά όταν πεθαίνουσε λ...

***

Ο' Ντεκλώ, μέλος της Γαλλικής Άκαδημίας, ένώ έκανε πάλι νά ήμέρα σε κάποιον άπόνευτρο σημείο του Σιμορένα, ειπέ έξαφνα στο' δρόμο ένα αιάξι ν' ανατρέπεται.

Πετάχτηκε δόλογμως άπ' τό νερό κι' έτρεξε στόν τόπο του άτυχήματος, γιατί μία από τις δύο θροαίς επδάβυδς είχε πέσει σ' ένα πλαγινό χαντάκι.

Δικοντάς της, λοιπόν, τό χέρι του γιά νά την βοηθήσει νά βγη άπ' τό βόθρο, της ειπέ :

— Δέν φορώ τά γάντια μου, έράσμιος κυρία!... Έλπίζω όμως πώς θά συγχωρήσετε την άγένεια μου, λόγω του έξαιρετικού του πράγματος!...

***

Στόν τρομερό σατιρικό Σαροφόν ένας ταιγγυόνης φίλος του τοίκαμε ένα πεινχρό τραπέζι.

— Πότε θέλεις νά ξαναγιάς στο' σπίτι μου ; τόν ρώτησε στο' τέλος, σάν άπόγαυν.

— Άμείως τώρα ! άποκρίθηκε σαρκαστικά ο' πεινχουένος άκόμα ποιητής.